

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

Άγιος Νεκτάριος Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ

που γιορτάζει η εκκλησία μας στις 7 του Νιόβρη

Πράγματι ζώσι. Και ούτοι, είναι οι άγιοι οι οποίοι ζουν εις την αιώνιον χαράν του ουρανού, και ζουν και εις την γην με τα θάματα των, με το παράδειγμα της αρετής των, το οποίον αφήσαν ανεξίτηλον κατά την επί γης διάλειψιν των κατά τη σύντομον πορείαν της ζωής των.

Και τοιούτος είναι και ο άγιος Νεκτάριος ο οποίος έζησε κατά το δεύτερο ήμισυ του παρελθόντος αιώνια και τας δύο πρώτας δεκαετίας του αιώνια τούτου (1846-1920).

Οι άγιοι οι οποίοι έζησαν αγία ζωή, την οποία επεσφράγγαν διά μαρτυρίαν, οι οποίοι έχον ένα χριστιανικόν τέλος, τέλος αγαθόν, όπως το ονομάζει η εκκλησία κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνια, είναι γνωστοί και τιμώνται εις όλον τον χριστιανικόν κόσμον, πανχριστιανικώς και παγκοσμίως των τελευταίων αιώνια όμως οι άγιοι, βλέπομεν ότι εδώ εις την τοπικώς είναι γνωστοί είτε εις την περιοχήν όπου έζησαν, είτε εις τον τόπον όπου κατέλειψαν το ιερόν λείψανόν των· αλλά ο άγιος Νεκτάριος και οι πρινμερικέες δεκαετίες έφυγε από την ζωή αυτή, εν ταύτοις, έχει γίνει πανορθόδοξω γνωστός, πανχριστιανικώς και παγκοσμίως. Παγκοσμίως οι χριστιανοί γένονται της πείρας των θαυμάτων του και των άλλων σωτηριωδών επεμβάσεων του.

Τόσων γνωστόν τον έχον κάμει τα θαύματά του τοσαύτην λάμψιν εκπέμπει η μοστή αρετής ζωής του, ώστε πριν λίγες ημέρες, αρχής του Οκτωβρίου του διαυνομένου αυτού έτους, έχω πληροφορηθεί ότι εκεί εις την Γιουγκοσλαβίαν, μία μη χριστιανή Γιουγκοσλάβια, η οποία θα ηοπάζετο την Ορθοδοξίαν εις ερώτησιν ποίν όνομα θα ελάμβανεν, επιμόνωσ επέμενε να της δοθή το όνομα Νεκταρία και της εδόθη· τόσον είχε σασηνεύσει την νεανίαν αυτήν Γιουγκοσλάβια, η ζωή η θαυμασιή του αγίου τούτου, που εκτός της χριστιανικής ιδιότητασ δεν έβλεπε άλλο όνομα πλέον κατάλληλον διά να της δοθή.

Εις την Σηλυβρίαν της Θράκησ έχει γεννηθεί πόλις μεγάλη

της Θράκησ και παλαιότερα και τώρα, αλλά πολύ μεγαλύτερα εις την πανορθόδοξον συνείδησιν διότι από εδώ είδε το φως του επιγείου ηλίου, και έσχε το ξεκίνημα της ζωής του το μεγαλύτερον ανάστημα αρετής και αγνότητασ που έχει να επιδείξει η ανθρωπότησ κατά τας τελευταίασ δεκαετίασ. Σώζεται και το σπίτι εις το οποίον γεννήθηκε. Είναι σήμερα ιδιοκτησία ενόσ Μουσουλμάνου· Τουρκου (αρκετέσ πόλεισ και η ύπαιθροσ της Ανατολικής Μακεδονίασ και Θράκησ έχουσι και αρκετούσ Τουρκουσ κατοίκουσ). Ο Τουρκουσ αυτόσ, ο οποίος κατοικεί σήμερον εις το σπίτι αυτό, καθημερινώς και συνεχώς ανάβει το κανδήλι εις τον τόπον της οικίασ όπου γεννήθη ο άγιος, ένα δε δωμάτιον της οικίασ το έχει παραχωρήσει και τιμάται ωσ εκκλησία και λατρεύεται ο Θεόσ και τιμάται ο άγιος. (Πράγμα που ενθυμίζει και εις ημάσ τουσ παλαιότερουσ Κυπρίουσ, τον σεβασμόν που εδεικνυον και οι Τουρκοκύπριοι προσ τουσ αγίουσ των Χριστιανών εδώ εις την Κύπρον, προτού αρχίσουν αι διακοινστικαί παρασχίσι από του 1956 και εντεύθεν· οι ισχυροί της ημέρασ εις τον κόσμον αυτόν κατώρθωσαν και τούτο το επίτευγμα εδώ εις την Κύπρον).

Εκκλησίαί προσ τιμήν του κατά τας τελευταίασ δεκαετίασ κτίζονται όχι μόνον καθ' όλην την ελληνικην επικράτειαν και εδώ εις την Κύπρον, αλλά και εις όλον τον απόδημον ελληνισμόν μέχρι της Αμερικησ και της Αυστραλίασ, νήσοι δε και επαρχίασ αλλά και κοινότητεσ το θεωρούν ωσ εξαιρετικην τιμήν και ευλογίαν παρά Θεού, αλλά και έννοιαν παρά της αγίασ Τριάδοσ το να αξιωθούν να αποκτήσουσ έτσι και τεμαχίδιον οστού εκ του πανοσέπτου λείψανου του αγίου. Μου έρχεται εις την σκέψιν αυτήν την στιγμήν και η εξής περίπτωσισ: Ο Μακάριοσ, ο μαρτυρικόσ αυτόσ Αρχιεπίσκοποσ όταν πριν από 27 χρόνια ευρισκετο εις τας Αθήνασ διά το εθνικόν θέμα της Κύπρου, έσπευσε κατά Νοέμβριον του 1955 εις Κρήτην διά να παρακαλέσ φιλον του Μητροπολίτην της νήσου αυτήσ διά να μεσολαβήσ παρά τω τότε Μητροπολίτη Αγί-

νης όπως του δοθή μέρος των ι. οστέων του αγίου διά να το μεταφέρει εις Κύπρον· εύν δε το εκατόρθωσεν η όχι δεν γνωρίζω. Πότωισ αργότερον υπό άλλου κληρικού μετεφέρθη ι. τεμαχίον οστού του αγίου, και υπάρχει εις την Κύπρον.

Έρχεται ο άγιος του αιώνια μασ να επιβεβαιώσει ότι και εις τον 20όν αιώνια «Ιησούσ Χριστόσ χθεσ και σήμερον, ο αυτόσ και εις τουσ αιώνια» έρχεται να διακηρύξει και εις τον αιώνια μασ την ιουνοτοδυναμίαν της ιερουσώνησ με τα μυστήρια της, προ παντός με το μυστήριο της μετάνοιασ, και εξαμολογήσασ που διδει άρεσιν αμαρτιών εις τον ειλικρινώσ μετανουσόντα κάτω από το πειραχήλι του αγίου πνευματικό, και με το μυστήριο της θ. ευχαριστίασ που διά χειρόσ του ιερέωσ μεταλαμβάνει ο χριστιανόσ του Σώματοσ και Αίματοσ Χριστού εις άρεσιν αμαρτιών και εις ζήν αιώνιον. Έρχεται να δώσει τη μαρτυρία εις τον αιώνια μασ ότι ένασ πνευματοκίνητοσ κληρικόσ ημπορεί να καταστεί «ευδία Χριστού εν ταισ σωζόμενοισ και απολλυόμενοισ δύναται να ώσπ και να ανορθώσ, να διαλύσ τα έργα του διαβόλου, με την διαφώτισαν του με τουσ αγίωσ του, με το χριστιανικόν του παράδειγμα, με την ολοφάνητην ζήν του. Έρχεται να μαρτυρήσει την προσφοράν του ράσου και εις τον αιώνια του πολιτισμού και των επιστημονικών επιτεύεω. Και έρχεται να γίνει αυστηρόσ και σφοδρόσ ελεγκτήσ διά κάθε κληρικόν που με την απροσεξίαν του και την σκανδαλώδη ζήν του, έρχεται να δημιουργήσει σκανδαλα με τη ζήν του, να κλημίση το χριστιανικόν οικοδόμημα, να δώσιν εκκασίαν εις τον διάβολον να κείη το βιαλί του όπως θέλει, και να αρχίση το έργον διασβρώσεωσ της εκκλησίασ μια χαρά.

Ο Άγιος Νεκτάριοσ υπήρξεν ο μέγιστοσ ευεργέτησ της ανθρωπότητοσ κατά τον αιώνια μασ. Διότι εύν πολλοί άλλοι προόδενσαν εις τον τομέα των επιστημονικών κατακτήσεων και πολλαπλώσ ωφέλησαν την ανθρωπότητα, ο Άγιος Νεκτάριοσ, δεν μασ ωφέλη απλώσ και πολλαπλώσ διά τουσ υπέρ λόγων και τεραστίων θαυμά-

των του, τα οποία θαύματα επέτειλε και ενδύω έξη, και την σιγήν κατά την οποίαν έφυγεν εκ του κόσμου αυτού - διότι είναι γνωστόν ότι μόλις έθεσαν προχείρως επί παρακείμενης κλίνης εσωτερικά ενδύματα του αγίου, ενώ ητοιμάζοντο να ενδύσων τον ιερόν του λείψανον, αμείσως ο παράλυτος ο οποίος έκκειτο επί της παρακείμενης κλίνης εγένετο τελείως καλά και ηγέρθη σώος και ολόκληρος και επέστρεψεν υγιέστατος εις τους ιδίους του - αλλά και μετά την εκδημίαν του είναι γνωστό ότι αναριθμητα θαύματα τελούνται διά της επικήσειως του αγίου του ονόματος, της προσβείας και μετείσεως του προς Κύριον. «Ουδέν ανίατον διά τον άγιον Νεκτάριον» εκυκλοφόρησεν εις πλείστας εκδόσεις βιβλίον του διά τον άγιον, ο ασπίσιμος λαϊκός ιεροκήρυξ Δ. Παναγόπουλος, που έφυγεν από την ζωήν αυτήν κατά τας αρχάς του έτους το οποίον διανύομεν.

Ας τον επικαλούμεθα εις τας δυσκόλους στιγμάς της ζωής μας διά να διδη σωτηριώδεις λύσεις εις τα διάφορα προβλήματα της ζωής τα οποία αντιμετωπίζομεν εις την «κοιλίαν του κλαυθμώνος» εις την οποίαν ζώμεν. Ας του επικαλούμεθα και εις τας σωματικάς ασθενείας και αλλαγμένας τας οποίαν εν τη παρούση ζωή του φθαρτόν και οσπράκινον σώμα μας έχει να αντιμετωπίση αλλά ας μη μείνωμεν έως εδώ. Να μην είναι μόνον ο άγιος Νεκτάριος ο ιατρός των μελών του φθαρτού σώματός μας μόνον, το οποίον όπως και να συμβή μίαν ημέραν θα φθαρή, - αλλά, ας γίνη - και πρέπει να είναι - ο διδάσκαλος μας ως προς την ορθήν πίστην προς τον Τριαδικόν Θεόν, ο διδάσκαλος και οδηγός μας εις την ειλικρινή μετάνοιαν η οποία θα μας δώση την απεριγραπτον χαράν την οποίαν αισθάνεται ο χριστιανός όταν εξέρχεται από το εξομολογητήριον και η οποία χαρά ολοκληρούται όταν μετά την τσαυτήν συμφιλίωσιν μας μετά του Θεού, ενωμόμεθα μετ' αυτού διά της μεταλήψεως του αγίου Αυτού Σώματος και Αίματος.

Και συγγραφέας δόκιμος και προσηπιότης των ορθόδοξων δογμάτων υπήρξεν ο άγιος Νεκτάριος. Τα έργα του γραμμένα εις ασυτήρην καθαρεύουσαν τα μετέφρασεν εις την σημερινήν καθομιλουμένην ο λογιότηχης Ανθίμος Θεολόγιτης (ψευδώνυμον του αιμηνήσιτου Θεοδοπίου Σπεράντζη) και εδμορσίωσεν ένα τούτων, προ εκκοσασείας, εις το περιοδικόν «Εσφημίριος».

Εν κατακλείδι, ομολογώ, πως πρέπει να δοξάζει ο άνθρωπος του Θεού όταν μελετά την ζωήν του αγίου, και βλέπει και αναλογίζεται το πως ο άγιος ξεπέρασε

την ζωήν αυτή! Οποίαν υπομονήν έδειξε κατά το ξεκίνημα της ζωής του, το οποίον αυτό ξεκίνημα υπήρξε δρόμος μετ' εμποδίων - και όμως με αγώνα και με υπομονήν το ξεπέρασε ο άγιος - και με εμπιστοσύνην εις τον Θεόν φυσικά - και ως άνθρωπος του Θεού ο άγιος, διδεδί την μαρτυρίαν της χριστιανικής ζωής και εις την Κωνσταντινούπολιν όπου μορφώνεται και τος Αθήνας και εις την Χίον όπου υπηρετεί ως διδάσκαλος και όπου ασπάζεται την μοναχικήν ζωήν, και εν συνεχεία διά χειρών του Μητροπολίτου Γρηγορίου εισέρχεται εις τον ανώτερον κλήρον. Και εις την Αίγυπτον όπου ως Αρχιμανδρίτης και επίσκοπος υπηρετεί και υπομένει και τας σκευωρίας και συκοφαντίας και εν συνεχεία τος φθονερούς διωγμούς προερχομένους από αυτούς οι οποίοι έπρεπεν εις τας δυσκόλους αυτές στιγμάς της δοκιμασίας να τος σταθούν υποστηρίξις και βακτηρία. Και αργότερα όταν επιστρέφει εις την Ελλάδα κατά τας κηρυκτικάς υπηρεσίας του θείου λόγου εις την περιοχίην της Χαλκίδας και της Λαμίας και αργότερον ως διευθυντής της εν Αθήναις Ριζαρείου σχολής, και τελικά εις την Αίγυπτον.

Η χριστιανική αντιμετώπις των φθονερών και κακοβόλων συκοφαντιών ποσώς δεν τον έβλαψεν, αλλά τον κατέστησεν αγώτερον διά της ανεξικτικίας, της αγάπης και της όλης εν γένει χριστιανικής του συμπεριφοράς. Και η επώδυνη νόσος του καρκίνου του προσώτου, η οποία επί ενάμιση έτος τον κατέερχε τού έδιδεν ευκαιρίας να δοξάζει τον ευεργέτην του ο οποίος γνωρίζεται να παιδαγωγεί και να μη θοισάται, αλλά διά της παιδαγωγίας να φέρει επί εγγύτερον την σωτηρίαν. Ο άγιος ως « Όρος Σιών», δεν εσαλεύετο, αλλά δοξάζων τον Θεόν «επορεύετο την οδόν αυτού, χαίρων». Ο ευεργέτης ο μοναδικός αυτός της ανθρωπότητος που ο πολυεσπλαχνικός Θεός μετά που βλέπει τσοσάτας εγκληματικάς πράξεις εις τον πλανήτην μας δεν του διαλύει αλλά μας ανέχειται, είναι που βλέπει κοημερινώς το Πανάγιον Άσμα του Υιού του το οποίον επί της Αγίας Τραπέζης προσφέρεται διά την του κόσμου σωτηρίαν και οι προσβείαι αυτής της μοναδικής υπάρξεως που ο αιών μας προσέφερον εις την ανθρωπότητα - πραεκόλεσεν εκπληξήν όταν τεσσαράκοντα ημέρας πρό της τελευτής του μετεφέρθη εις το «Αρεταίειον» νοσοκομείον των Αθηνών διά ιατρικήν περίθαλψιν, εξεπλάγησαν όταν διά το αδύναμον αυτό γεροντάκι με το τριήμερον ράσων, ήκουσαν ότι είναι Μητροπολίτης. Και πού να ήξεραν ότι ο γέροντας αυτός, που συνέβει να στερηθεί πολλές φορές και

αυτό το κομμάτι το ψωμί, ζέει από πολλού την δόξαν του ουρανού, και σε έξι εβδομάδες θα ήνοιγαν διόπλατα αι πόλιν αι ουράνιν διά να τον δεχθούν «εις την χαράν του Κυρίου Του!» Και η επί γης στρατευομένη εκκλησία του Κυρίου, πρστού εγκλεισθή διά νοσηλείαν εις το νοσοκομείον. Ελειτούργει καθημερινώς και εκαινώνεται του οράντου Σώματος και Αίματος του Κυρίου. Και είναι πολλές φορές οι περιπτώσεις κατά τας οποίας το εκκλησίασμα, κατά την ώραν του καθολισμοσίου των ημερών Δώρων, έβλεπον το πρόσωπο του «ωσει πρόσωπο αγγέλους» (ως συνέβη και με τον μακάριον Στέφανον όταν εδικάζετο και κατεδικάζετο) και ουρανια λάμψη να τον περιβάλλει. Πράγμα που συμβαίνει και σημερον εις κληρικούς γνωσομένης αγιότητας, υπολογούμενον πλειστάκις και υπό εκκλησιαστικώς ασιαφόρων, και πράγματος του οποίου αυτόπτης εις γεγονός.

Αποφραγγήν λοιπόν και το βλάσφημον στόμα και εκείνης της βλασφημίας «μοναχίας, μονής της Δυτικής Μακεδονίας, διά τα όσα η μαρτυριώδης διάνοια της φαντάζεται και βεβήλωσας εκοσένδουζει κατά του αγίου - θα φθασει σύντομα το τέλος της μακροβιμίας του Θεού δι' αυτήν, και τότε εφοβρόν το εμπειροεις χειράς Θεού ζώντος» και θα την κρίνει ο Θεός, ως έκρινε διά της σαγής της δικαίας Του και άλλους οι οποίοι εσοκοφάντησαν και ελιώσαν και ύβρισαν τον άγιον.

Εις ημάς δεν απομένει, παρά να αντιγράφωμεν τον άγιον - δι' αγώνος σκληροσ ας ποσοσπείσωμεν πανάρετοι να γίνωμεν. Διά της παντοδυναμίας, της ιερωσύνης, η οποία ολοκάθαρα διαφάνεται εις την μακαρίαν ζωήν του αγίου Νεκταρίου, ας αντήλωσωμεν δύναμιν από την πηγήν της δυνάμεως και της αγιωσύνης, τον Κύριον μας, η οποία και διά προσβείων του θαυματοουργού αγίου Νεκταρίου, αφθόσως θα μας δοθεί. Η πύλη του ελέους του Κυρίου, είναι διόπλατα ανοικτή.

ΠΑΥΛΟΣ